

— Е, братко —
петльо, казала тя, се-
га е редъ да те из-
ямъ!.. И почнала да се об-
лизва. А петельтъ ѝ казалъ:

— Ти и да ме изядешъ
и погубишъ, нишо. Но азъ
познавамъ твоя баща Кол-

ко чистъ бѣше той! Никога не е бивало на обѣдъ—
прѣди да сѣдне да яде, да не си омие и избърши
устата!...

Неприятно станало на лисицата отъ тия думи. Тя
снела лапитѣ си отъ петела и почнала да си избръсва
муцуната. А петельтъ и това чакалъ. Разперилъ крилѣ
и хопъ на елхата...

Дори съ жбѣи не скръцнала лисицата. Тя се не
смутила. Взела единъ листъ и почнала да го разглежда.

— Какво държишъ? — попиталъ петельтъ.

— Това ли? — Цисмо отъ твоя стопанинъ, който
те търси да те пита, защо си оставилъ малкитѣ пи-
лета. Ако искашъ, ела да го прочетешъ!..

Разбралъ петельтъ, че лисицата хитрува и казалъ:

— Азъ бихъ слѣзълъ, но не смѣя, защото на-
близо минава ловецъ. Той може да ме смѣтне за ди-
вечъ и да ме убие... А ето, той е вече наблизо!..

Като чула лисицата за ловеца, извила опашка и
се не видѣла. Тѣй петлю надхитрилъ хитрата лисица.

Прѣвелъ: Трайко Симеоновъ.